

לפני 25 שנה

פעולות נועזות בימי עליה ב', כן למישהו השויכח לתנועת העבודה וקרבן של משה שרת ואליהו גולומב, כהן-קומה ורחבי חור, אחוב על כל הימאים שהכירוהו. הדיקה כללית: בחור כארז, ימאי אמיתי, קצין טוב, חבר טוב. חוץ מכל הנתונים האלה חנן הטבע את נמרוד בנתון נוסף: הוא יודע לדבר, לשכנע, להלהיב, לזרוע אמוץ וכיחון עצמי בחבריו...

בשער הגליון: עזריה רספורט, שדר, ברר, שחקן, מבקר, ועיתונאי ושם מסור מגבית בארצות-הכרית. הוא משמש כיום כקונסול להסברה בניו-יורק.

גליון "העולם הזה" שיצא לאור לפני 25 שנה בדיוק, התמקד בשביתת-הימאים — אחד המאורעות הגדולים בתולדות המדינה. "העולם הזה" היה אחד התומכים העיקריים של "המרד על הים". עורך "העולם הזה" תיאר את מרידת הימאים, תוך שאלת הסיבה שהביאה את חניכי עליה ב' להניף את נס המרד ולנטוש את אוניותיהם. בכתבה בת שלושה עמודים בליווי תצלומים, הוצג מרד-הימאים. בין השאר נכתב על המרד, ועל מנהיגו: "המצב שנוצר במיקרה זימן יחד את כל הנתונים הדרושים להפסקה מאותן מרידות אשר ימאי כל העולם, בני אחד המיקצעות ההרפתקניות ביותר, התפרסמו כהן. היתה קיימת אי-שביעות-רצון כללית, מרידות, הרגשה של בנדיה. היה קיום חוג של אנשים, שחבריהם ליכדו אותם כטובי הימאים, שהיו מוכנים לזווג את העניין. היה חסר רק דבר אחד: מנהיג. הוא נמצא.

"נמרוד אשל, קצין שני באחת האוניות, הוא הטיפוס המושך למ להנהיג נוע של ימאים. בן 26, בעל עבר פלמיחי, מבצע

ח"כ בן-אשר: ההתנוונות

החלה מפני שהמנהיגים חדלו לשמש דוגמה אישית להמונים * האם בתימן היו לכם ברזים בכל בית? * אני לא מנוול - אני נכה! * בחינת-הבגרות של יגאל אלון

בן, שבירידת המוסר הכללית נראית כל הקרבה-עצמית כמעשה טיפשות, וגם הי פקידים המסורים ביותר מתחילים לפקפק אם אומנם אין הם תמימים מדי.

מחסור בכוח-אדם של עובדי-הקולנוע. לכן השתולל כוויחאדם בחוף, ליד הקופות; יותר מאשר בשלושת שבועותיו הראשונים של הסרט. קבוצת נערים, אשר על פי כל הסימנים הפסיים חייבים היו להי מצא בשעת בוקר זו על ספסלי בתי הספר, השתחררה מדי פעם מפתח הקופה, ובידיהם ארבעה כרטיסי-כניסה (המכסימום לאדם). ניגשו אל הבחור המגודל, מסרו לידיו את הכרטיסים ומיהרו לתור, להידחק מחדש. המטרה: הקופה. הסיבה: ראשי הקבוצה, הספסר, משלם להם טבין ותקילין רווח נקי של חמישים פרוטה הכרטיס.

הכוחות הצעירים בהתנוונות המוסרית הגוברת והולכת, החלו גם סור בי הצעירים במיפ לגת-השילטון תור הים על סיבות היתנוונות, ומחפשים דרכים לתיקון ולידיוש.

אנשים

אחרי שסיים שנת-לימודים אחת ב' אוניברסיטת לונדון, החליט יגאל אלון, מפקד הפלמ"ח שהפך סטודנט לכלכלה, לעבור לאוניברסיטת אוכספורד, החשובה והמכובדת באוניברסיטאות אנגליה. למי רות שכחניך ביהספר-החקלאי על-שם כדורי חסר תעודת-בגרות מתאימה, הקלה הנהלת האוניברסיטה בקבלתו, תוך התחייבות מצידו של הסטודנט, שהיה אלוף פיקוד לעמוד בבחינות-השלמה במהלך שנת-הלימודים.

לעת ערב ניגש זוג צעיר לקופת-הקולנוע. הם ביקשו כרטיסים. "איפה אתם חיים?" שאל הבחור המגודל בלעג, כשהוא נשען בנוחיות על סורגי הקופה. "כמה כרטיסים אתה רוצים?" "כמה זה עולה?" שאל הצעיר. "שתי לירות כרטיס. מקום טוב על היציע!" "אתה מנוול!" אמרה הצעירה. "אני לא מנוול." הצעיר הוציא תעודת נכה-למחמה מכיסו. "אני נכה!"

הקרייה

"בשביל מה אני יושב כאן?"

כשפשטת בקרייה השמועה כי יצחק ציניק, בן למישפחת הציניקים האגדית, שמצבות בניה מהוות סימני-דרך במילחמת היישוב, התפטר מתפקידו החלוצי כראש מינהל הנגב, אמר פקיד גבוה: הוא עשה בשל.

אף כי גם מקורביו של ציניק (שנתמנה בינתיים כמנהל נמל תל-אביב) לא ידעו את הסיבה הסופית להתפטרותו, הרי היו רקע היה ידוע למדי לכל הפקידים-הבכירי רים: אכזבה גוברת והולכת.

הפקיד הגבוה, בעל דרגה י"א (שתי דרי גות מתחת לדרגת השרים), בעל כוח השי פעה באחת מנקודות-המפתח של הממשלה, שאל את ידיו: "מה יש לי? אחרי ניכוי מס נשארו לי 85 ל"י לחודש. חברי אמורים שאני משוגע. אנשים פחות מוכי שרים ממני, שהתחילו מפחות, הרוויחו רבבות לירות בעסקים. בשביל מה אני יושב כאן?"

הכוונה לקריה בתל-אביב. לפני 25 שנה שכנו שם, עדיין מרבית משרדי הממשלה. בן השאר: שרה ציניק מגיבורי תלחי, ואפרים ציניק ממגיני חולדה.

עמוד הכתיחה לכתבה הראשונה על שביתת-הימאים הגדולה

המעמד השני

"סלח לי, אדוני!"

מול הכניסה לבתי-שלמה, המושבה ותיקת-הימים המנגמת בהרי אפרים, עצרה מכונית צבאית נהוגה בידי סגן-אלוף. הקצין פתח את דלת המכונית, עשה סימן לאיש העומד ליד הכביש ומחכה לטרמפ להיכנס. הלה, תימני כבן 35, לבוש באוסף בגדים מגוון ביותר, כששתי פיאצות מתנודדות עם כל צעד, נטל את שק הקש שהיה מונח לרגליו, ונכנס ליד הקצין. בדרך סיפר שהוא תושב הכפר אוסי וינאת. הקצין שהראה ידיעה עמוקה בי ענייני הסביבה, שאל אותו מדוע עזב כה הרבה תושבים את הכפר בזמן האחרון. "הרי זה מקום טוב מאוד, ויש בו מטרעים גדולים עוד מימי הערבים", הוא הוסיף. "קשה מאוד לחיות שם", ענה הסרמ פיסט. "זה רחוק מן העיר, ואין שם ברזים בתים."

האם בתימן היו לכם ברזים בכל בית? שאלו הקצין. "סלח לי, אדוני!" ענה הנוסע נפגע. "אני לא מתימן, אני מעדן!"

הנעם

דרושה: דוגמה אישית

בה בשעה שחוגים רחבים בנוער החלו נרתמים לפעולה ציבורית גדולה למיכיה במרד הימאים, שראו בו מילחמה של